

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 12. aprila 2021.godine
Br.ref.:AGJ 1741/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI105/19

Podnosilac

Kosovska agencija za privatizaciju

**Ocena ustavnosti rešenja Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda
za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju
AC-II.-12-0126 od 14. februara 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gerxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nirnani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija, i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnela Kosovska agencija za privatizaciju (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koju zastupa Naser Krasniqi, viši pravni savetnik u ovoj Agenciji.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost rešenja Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS) AC-II.-12-0126 od 14. februara 2019. godine u vezi sa presudom Opštinskog suda u Prištini C. br. 2021/2007 od 29. jula 2007. godine.
3. Podnosilac zahteva je osporenu odluku primio 21. februara 2019. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena prava i slobode zagarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), kao i stavom 3. člana 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavu 4. člana 21. [Opšta načela] i stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), kao i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

6. Dana 21. juna 2019. godine, podnosilac je podneo svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 26. juna 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Radomir Laban (predsedavajući), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi (članovi).
8. Dana 17. jula 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio da dostavi Sudu sledeće dokumente: 1. punomoćje za pravnog zastupnika; 2. presudu Opštinskog suda u Prištini C. br. 2021/2007 od 29. jula 2007. godine; 3. žalbu Kosovske agencije za privatizaciju protiv presude Opštinskog suda u Prištini C. br. 2021/2007 od 29. jula 2010. godine; kao i 4. druge dokumente koji se mogu smatrati važnim za predmet.
9. Dana 25. jula 2019. godine, podnosilac zahteva je dostavio dokumente koje je tražio Sud, a takođe izvršio je i “dopunu zahteva”.
10. Dana 2. avgusta 2019. godine, Sud je obavestio Žalbeno veće PKVS o registraciji zahteva i tražio od istog da u roku od 15 dana, dostave svoje komentare ako ih imaju.

11. Dana 26 marta 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

12. Sud na početku primećuje da je ovaj zahtev povezan sa slučajem KI115/16, sa podnosiocima V.Lj., R.Lj. i A.V.Lj., koji je rešen presudom Ustavnog suda KI115/16 od 29. maja 2018. godine. Shodno tome, Sud će u nastavku rezimirati i činjenice u slučaju KI115/16, u meri u kojoj se one tiču trenutnog zahteva (KI105/19).
13. Dana 2. februara 1959. godine, majka V.Lj., R.Lj. i A.V.Lj. je zaključila ugovor o kupoprodaji br. Vr. 570/60 (u daljem tekstu: Ugovor o kupoprodaji) sa Zemljoradničkom zadrugom "Orlović" koji se odnosio na kupoprodaju katastarske parcele u površini od 3.00,00 ha, jedinica br. 1034 u Obiliću, posedovni list br. 49.
14. Tokom 2007. godine, V.Lj., R.Lj. i A.V.Lj., podneli su dve zasebne tužbe, i to: (i) dana 14. avgusta 2007. godine Posebnoj komori Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: PKVS); i (ii) dana 17. septembra 2007. godine Opštinskom sudu u Prištini. Ovim dvema tužbama, V.Lj., R.Lj. i A.V.Lj. su tražili da im se priznaju prava svojine u vezi sa gore navedenom katastarskom parcelom i da se ugovor o kupoprodaji nepokretnosti proglašeni ništavim, kao i da se obaveže "Kosova Export" da im ovu nepokretnost vrati u svojinu.
15. Dana 20. novembra 2007. godine, PKVS je rešenjem SCC-07-0322 prosledio tužbu V.Lj., R.Lj. i A.V.Lj. Opštinskom sudu u Prištini.
16. Dana 29. jula 2010. godine, Opštinski sud u Prištini je presudom C. br. 2021/2007, usvojio tužbeni zahtev V.Lj., R.Lj. i A.V.Lj. i proglasio ništavim predmetni ugovor o kupoprodaji između tužilaca (V.Lj., R.Lj. i A.V.Lj.) i Zemljoradničke zadruge "Orlović". To stoga što, prema Opštinskom sudu, nije utvrđeno da je isplaćena cena koja je dogovorena ugovorom o kupoprodaji. Nakon što je utvrdio da se sporna imovina vodi na ime trećeg lica, Opštinski sud je odlučio da se PIK "Kosova Eksport" u Kosovu Polju, kao pravni sledbenik Zemljoradničke zadruge u Orloviću, obaveže da tužiocima V.Lj., R.Lj. i A.V.Lj., vrati u svojinu nekoliko drugih parcela u ukupnoj površini od 3.00,00ha (katastarska parcela br. 236/5; katastarska parcela br. 236/2, kao i katastarska parcela br. 202/2). U toj presudi je pravnom poukom utvrđeno da protiv navedene presude stranke imaju pravo žalbe PKVS-u u roku od 60 (šezdeset) dana od dana dostavljanja presude.
17. Dana 18. novembra 2010. godine, podnosilac zahteva (KAP) je postupajući kao upravnik "Kosova Export" koji je bio sledbenik Zemljoradničke zadruge "Orlović", izjavio žalbu Žalbenom veću PKVS protiv presude Opštinskog suda u Prištini od 29. jula 2010. godine. Dana 26. novembra 2010. godine, Društveno preduzeće "Ratar" je takođe izjavilo žalbu protiv gore navedene presude Opštinskog suda u Prištini.

18. Dana 11. septembra 2011. godine, 22. jula 2013. i 31. marta 2016. godine, V.Lj., R.Lj. i A.V.Lj., podneli su zasebne podneske Žalbenom veću PKSV, u kojima su, između ostalog, osporili zakonski rok za podnošenje žalbe od strane podnosioca zahteva. Podnosioci zahteva su argumentovali da je žalba KAP podneta van roka na osnovu Uredbe UNMIK-a br. 2008/4 o izmenama i dopunama Uredbe UNMIK br. 2002/13 o osnivanju Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju (u daljem tekstu: Uredba 2008/4) i da je prihvatanje žalbe KAP-a, koje nije u skladu sa Uredbom 2008/4, u suprotnosti sa dosadašnjom praksom Žalbenog veća PKVS po ovom pitanju.
19. Dana 21. aprila 2016. godine, Žalbeno veće PKVS je presudom AC-II-12-126, usvojilo žalbu KAP-a i poništilo presudu Opštinskog suda u Prištini, odbijajući kao neosnovanu tužbu V.Lj., R.Lj. i A.V.Lj. Žalbeno veće je u toj presudi obrazložilo sledeće:
- "Prvostepeni sud je usvojio pravni lek koji ne postoji kao pravno stvaran. Iz ove tužbe je jasno da tuženi nije vlasnik nepokretnosti koje su bile predmet ugovora iz 1959. godine. Zahtevanje druge imovine umesto prvobitne je pravno nemoguće. U takvim slučajevima kada je ugovor otkazan, poništen ili raskinut i tuženi nije vlasnik originalnog predmeta ugovora moguća je samo novčana naknada. Dakle, ožalbeno rešenje je pogrešno i treba da se ukine, a tužba odbije kao neosnovana".*
20. Dana 17. septembra 2016. godine, V.Lj., R.Lj. i A.V.Lj. su podneli zahtev KI115/16 Ustavnom sudu. Oni su osporili ustavnost presude AC-II-12-126 od 21. aprila 2016. godine, navodeći da Žalbeno veće PKVS nije obrazložilo njihov navod u vezi sa blagovremenošću podnošenja žalbe od strane KAP-a protiv presude Opštinskog suda.
21. Dana 29. maja 2018. godine, Ustavni sud je proglasio prihvatljivim zahtev KI115/16 koji su podneli V.Lj., R.Lj. i A.V.Lj.; utvrdio da je presudom Žalbenog veća PKVS AC-II-12-0126 od 21. aprila 2016. godine, došlo do povrede člana 31. Ustava u vezi sa stavom 1. člana 6. EKLJP; proglasio ništavom presudu Žalbenog veća PKVS AC-II-12-0126 od 21. aprila 2016. godine; i vratio predmetnu presudu Žalbenom veću PKVS na ponovno razmatranje.
22. Ustavni sud je u svojoj presudi KI115/16, između ostalog, naveo:
- "Obrazloženje Žalbenog veća, u stvari, nije uspeo da razmotri pitanje prihvatljivosti žalbe KAP-a i navode podnosilaca zahteva o njenoj neblagovremenosti. [...] U okolnostima ovog slučaja, Sud smatra da su navodi u vezi sa pravovremenošću žalbe KAP-a protiv presude Opštinskog suda na osnovu primenljivog zakonodavstva i sudske prakse Žalbenog veća bitni navodi i argumenti podnosilaca zahteva koje Žalbeno veće mora da razmatra i da obrazloži".*
23. Dana 14. februara 2019. godine, Žalbeno veće PKVS je postupajući u ponovljenom suđenju na osnovu presude Ustavnog suda KI115/16, rešenjem AC-II-12-0126, odbacilo, kao neprihvatljivu, žalbu KAP-a. Žalbeno veće je prvo odlučilo "da odustane od usmenog dela rasprave" na osnovu člana 64. stav 1.

Aneksa Zakona br. 04/L-033. Žalbeno veće je dalje, pozivajući se na presudu Suda KI115/16, navelo da:

*“Žalbeno veće primećuje da je presuda Opštinskog suda u Prištini od 29. jula 2010. godine primljena od stranke KAP dana **30. septembra 2010. godine**, te da je žalba koju je podneo KAP na tu presudu dostavljena PKVS-u dana **18. novembra 2010. godine**, odnosno **49-og** dana po prijemu presude Opštinskog suda. Ožalbena presuda Opštinskog suda u Prištini ima pravnu pouku prema kojoj se žalba na tu presudu mora podneti u roku od 60 dana Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova preko ovog Suda.*

Na osnovu člana 9.5 Uredbe UNMIK-a br. 2008/4 o osnivanju Posebne komore Vrhovnog suda predviđeno je: ‘Presuda ili odluka pretresnog veća mora da bude uručena stranama u roku od trideset (30) dana od usvajanja. U roku od trideset dana od njenog prijema, strana može da uloži žalbu apelacionom veću za preispitivanje te presude ili odluke...’.

Na osnovu člana 59. Administrativnog naređenja UNMIK-a br. 2008/6 od 11. juna 2008. godine, predviđeno je da ‘59.1 Žalba mora da bude podnesena Specijalnoj komori u roku od dva meseca od uručenja presude stranci koja podnosi žalbu’.

Oba pomenuta pravna akta bila su u primeni u vreme donošenja ožalbene presude u Opštinskom sudu u Prištini.

Žalba KAP-a se smatra neblagovremenom jer je izračunavanje roka izvršeno na osnovu člana 9.5 Uredbe UNMIK-a br. 2008/4, kao višeg pravnog akta u hijerarhiji pravnih akata, a ne na osnovu člana 59.1 Administrativnog naređenja UNMIK-a br. 2008/06, koje je niži akt od navedene Uredbe. Prema toj uredbi, zakonski rok za podnošenje žalbe je 30 dana, a jasno je da je žalba podneta van zakonskog roka [...] Ustavni sud pod tačkom 45 rešenja o neprihvatljivosti u slučaju br. KI145/13 ocenjuje ‘oslanjanje podnosioca zahteva na preporuku datu od strane Opštinskog suda o trajanju roka za žalbu ne može da funkcioniše kao zamena za poštovanje nedvosmislene zakonske odredbe’.

Navodi podnosioca zahteva

24. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu osporenom odlukom povređena prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP, kao i stavom 3. člana 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava.
25. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac u svom zahtevu iznosi nekoliko međusobno povezanih navoda, koje će Sud rezimirati u nastavku teksta.
 - (i) *Odluka Žalbenog veća PKVS je neobrazložena i protivrečna*
26. Podnosilac zahteva najpre navodi da obrazloženje odluke nije zasnovano na pravnim argumentima, kao i da nije dovoljno i ubedljivo.

27. Podnosilac zahteva dalje navodi da je Žalbeno veće obrazloženjem osporene odluke doprinelo “stvaranju nove prakse i štetne u [...] pravosudnom sistemu [...] u obrazloženju se navodi da su u vreme donošenja presude C. br. 2021/07 Opštinskog suda bili na snazi Uredba 2008/4 i Administrativno naređenje 2008/06, kojima su predviđeni različiti rokovi za podnošenje žalbe i pri samom kraju se u izreci osporene odluke navodi da su u slučaju ovog predmeta pravni službenici KAP-a pošto nisu bili dovoljno oprezni propustili zakonski rok predviđen Uredbom UNMIK-a 2008/4 koja je bila u primeni u vreme donošenja ožalbene presude, pa je stoga njegova žalba morala biti odbačena kao neprihvatljiva”.
28. Prema rečima podnosioca, “ovaj pasus je u suprotnosti sa pasusom 3 na strani 8, ovog rešenja u kojem se navodi da su i Administrativno naređenje UNMIK-a i Uredba 2008/4 bili na snazi u vreme donošenja presude od strane Opštinskog suda u Prištini [...]”.
- (ii) *Sastav pretresnog veća PKVS-a, koje je učestvovalo u donošenju rešenja AC-II-12-0126 od 14. februara 2019. godine, nije bio u skladu sa Zakonom br. 04/L-033 o Posebnoj komori*
29. Kada je u pitanju sastav pretresnog veća Žalbenog veća PKVS, koje je učestvovalo u donošenju rešenja AC-II-12-0126 od 14. februara 2019. godine, podnosilac zahteva navodi da je odluka o sastavu ovog pretresnog veća “zasnovana na odluci Sudskog saveta Kosova br. 197/2018 od 30. novembra 2018. godine, a ne na Zakonu 04/L-0033 o Posebnoj komori [...] ovo može biti i jedini razlog za poništenje ovog rešenja br. AC.II-12-0126 od 14.02.2019. godine, u stvari i prema praksi svih sudova kada se predmet vrati na ponovno razmatranje i ponovno odlučivanje, ne može da ima isti broj, nego je trebalo da ima novi broj”.
30. Nadalje, podnosilac zahteva izjavljuje: “[...] radi o presudi donesenoj od strane nekompetentnog suda, suprotno članu 4. gore navedenog zakona, koja je u isključivoj nadležnosti Posebne Komore Vrhovnog Suda Kosova. Ovaj sud na bilo koji način koji je došao do saznanja za nedostatak nadležnosti, bio je dužan da sa jednom naredbom ili rešenjem da ga proglasi ništavnim”.
- (iii) *Presuda Ustavnog suda KI115/16 je doneta bez pribavljanja mišljenja KAP-a u vezi sa praksama PKVS-a*
31. Povodom navoda o odlučivanju u Ustavnom sudu u slučaju KI115/16, podnosilac izjavljuje da je “Ustavni sud [...] tokom ispitivanja zahteva tužitelja, [KAP-u] poslao obaveštenje, u to vreme smo pozvali [...] gde nakon provere stanja rečeno nam je da čekamo naređenje za odgovor kao u prethodnim slučajevima. Čekajući naredbu [...] dobili smo presudu. [...] ovo se smatra kao kršenje proceduralnih pravila, dovođenje stranke u zabludu”.
- (iv) *Rešenje Žalbenog veća je omogućilo pravosnažnost presude Opštinskog suda u Prištini C. br. 2021/07 od 29. jula 2010. godine, a ta presuda je doneta bez ikakvog pravnog osnova*

32. Podnosilac zahteva najpre navodi da je *“rešenje Žalbenog veća je omogućilo pravosnažnost presude Opštinskog suda u Prištini C. br. 2021/07 od 29. jula 2010. godine, a ta presuda je doneta bez ikakvog pravnog osnova”*.
33. Što se tiče dejstva pravosnažnosti presude Opštinskog suda u Prištini, podnosilac zahteva navodi: *“Sa prenosom ovog zemljišta u celosti na ovaj način, poništavanjem ugovora iz 1960. godine [...] došlo je do ozbiljnih kršenja prava zaposlenih u ovom društvenom preduzeću, kojima bi pripadala nadoknada od 20%”*. Prema rečima podnosioca zahteva, Posebna komora Vrhovnog suda je bila u obavezi i bila je nadležna i bez obzira na koji način je došla do saznanja o postojanju odluke koju je doneo nenadležan organ, bilo žalbom ili predstavkom, *“bila je dužna da sa jednom naredbom ili rešenjem da ga proglasi ništavnim”*.
- (v) *Žalbeno veće nije održalo raspravu na kojoj bi se podnosiocu omogućilo da iznese svoj stav*
34. Podnosilac argumentuje da Žalbeno veće PKVS, prilikom odlučivanja u ponovljenom suđenju, nije održalo raspravu i da na taj način podnosiocu zahteva nije omogućeno da iznese svoj stav. S tim u vezi, podnosilac je dodao: *“Žalbeno veće tokom razmatranja predmeta koji je vraćen na ponovno razmatranje i ponovno odlučivanje, nije smatrao razumnim da sa jednim nalogom zahteva izjavu ili mišljenje KAP-a u vezi ovog predmeta, zbog koje isto Veće je imalo mogućnost otvoriti saslušanje u ovom predmetu radi pribavljanja mišljenja strana u postupku”*.
- (vi) *Činjenično stanje koje je utvrđeno rešenjem Žalbenog veća nije realno*
35. Podnosilac u svom zahtevu navodi da hijerarhijsko obrazloženje pravnih akata *“da se propis smatra kao zakon, dok administrativni nalog kao podzakonski akt, nije održivo zbog toga što je u vezi sa ovim pravnim aktima tumačenje moglo da izvrši samo pravna kancelarija UNMIK-a [...] Administrativno naređenje UNMIK-a 2008/6 ne može se tumačiti u smislu njegove hijerarhijske važnosti. Zato što su Uredba i Naređenje bili na snazi i primenljivi, kao što je navedeno i u obrazloženju napadnutog rešenja strana VIII, stav 4 [...] Postoje još brojne žalbe od KAP-a podnete u skladu sa članom 59.1 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6”*.
36. Podnosilac zahteva dalje navodi da je u konkretnom slučaju Žalbeno veće PKVS moralo uzeti u obzir rok koji je predviđen Administrativnim naređenjem kojim je uređeno pitanje delegiranja predmeta domaćim sudovima na razmatranje *“i upravo zbog prenosa nadležnosti sa Posebne komore na opštinske sudove, predviđao je rok za podnošenje žalbe od 60 dana. Dok, u vreme primene ova dva akta nije predviđena neka razlika između jedne i druge i smatramo da je ova administrativna uredba trebala da se primenjuje do stupanja na snagu Zakona o Posebnoj komori [...]”*.
- (vii) *Presuda Ustavnog suda u slučaju KI115/16 nije pravilno protumačena rešenjem Žalbenog veća*

37. Povodom ovog navoda, podnosilac zahteva argumentuje da je “rešenjem Apelacionog veća AC-II-12-0126 [...] ova presuda Ustavnog suda protumačena na način na koji odgovara apelacionom veću, pripisujući i hijerarhijsko tumačenje pravnih akata. [...] Presudom Ustavnog suda hijerarhija pravnih akata se samo spominje, dok je sudska praksa činjenica je na kojoj se ova presuda u potpunosti zasniva. U vezi sa ovom sudskom praksom, mi smo se nadali da i Ustavni sud je mogao zatražiti od apelacionog veća da razradi ova dva predmeta, koja se razdvajaju u ovoj presudi, na sledeći način: AC-II-12-0126 i AC-II12-0120 [...]”.
38. Podnosilac zahteva, na samom kraju, navodi sledeće: “Prema Uredbi 2008/4, rok od 30 dana za podnošenje žalbe je predviđeni rok za presude koje odlučuje posebna komora u prvom stepenu - specijalizovano veće”. Takođe, on navodi “Prema administrativnom uputstvu 2008/6, rok od 60 dana za podnošenje žalbe predviđen je samo za slučajeve koji se odnose na druge ili redovne sudove širom Kosova”.
39. U vezi sa napred navedenim, podnosilac zahteva navodi da je poštovao rok predviđen članom 59. Administrativnog naređenja 2008/6 i da je poštovao pravnu pouku iz presude Opštinskog suda [C. br. 2021/2007] i da je time iskoristio pravo na korišćenje pravnih lekova predviđeno članom 32. Ustava.
40. Na kraju, podnosilac traži od Suda da poništi (i) rešenje Žalbenog veća PKVS AC-II-12-0126 od 14. februara 2019. godine; i (ii) presudu Opštinskog suda u Prištini C. br. 2021/2007 od 19. jula 2010. godine.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

(...)

4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.

(...)

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6.

(Pravo na pravično suđenje)

1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je,

po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde
(...)

Zakonske odredbe koje se odnose na rok za podnošenje žalbi i odlučivanje pred PKVS

**ZAKON BR. 04/L-033 O SPECIJALNOJ KOMORI VRHOVNOG SUDA
KOSOVA O PITANJIMA KOJA SE ODOSE NA KOSOVSKU AGENCIJU
ZA PRIVATIZACIJU**

Član 3.

Sastav, organizacija i imenovanja

12. Žalbeno veće sastavljeno je od petoro (5) sudija, od kojih troje (3) moraju biti međunarodne sudije a dvoje (2) građani Kosova. Predsednik Specijalne komore obavljaće ulogu predsedavajućeg sudije žalbenog veća. Druga četiri (4) člana žalbenog veća biće postavljena od strane predsednika Specijalne komore nakon konsultacije sa predsednikom Kosova i Evropskom misijom za politiku bezbednosti i odbrane.

Član 4.

Nadležnost

[...]

4. Od dana stupanja na snagu ovog zakona, niti Specijalna komora niti bilo koje veće ili sudija istog, nemaju nikakva dalja ovlašćenja da upute nikakav poseban zahtev, pravnu stvar, postupak ili predmet koji spada u njegovu primarnu nadležnost drugom sudu Kosova. Za bilo koji zahtev, pravnu stvar, predmet ili postupak (u nastavku stava pod zajedničkim imenom kao "stvari") koji je upućen pre stupanja na snagu ovog zakona: (i) ako sud kojem je predmet prosleđen, danom stupanja na snagu ovog zakona, nije doneo nikakvu materijalnu odluku s obzirom na tu stvar, taj sud više nema nadležnost nad tom stvari i vratiće svu relevantnu dokumentaciju i predmetne spise Specijalnoj komori, (ii) ako je sud kojem je predmet prosleđen danom stupanja na snagu ovog zakona doneo ili usvojio materijalnu odluku s obzirom na stvar, taj sud i dalje ima nadležnost nad toj pravnoj stvari, a njegove odluke i presude s tim u vezi podležu preispitivanju Specijalne komore po pravovremenom podnošenju zahteva stranke ili pogođene treće strane, (iii) ako je sud kojem je predmet prosleđen danom stupanja na snagu ovog zakona, izdao presudu u vezi sa tom stvari, takva presuda je predmet preispitivanja Specijalne komore blagovremenim podnošenjem zahteva stranke ili pogođene treće strane pod uslovom da ako Specijalna komora preinači takvu presudu u celosti ili u jednom njenom delu, stvar u pitanju podleže ponovljenom postupku pred specijalnim većem, a ne pred sudom koji je doneo presudu. Ako Agencija nije navedena kao stranka u bilo kojoj stvari koja čeka na rešavanje pred bilo kojim sudom u skladu sa stavom 4., sud u pitanju dužan je da imenuje Agenciju kao stranku, a Agencija ima pravo da u potpunosti učestvuju u slučaju kao stranka po službenoj dužnosti i odmah dobija primerke svih dokumenata u predmetnom spisu i prima sve podneske, odluke i presude podnesene ili izdate ubuduće u tom predmetu ili postupku. Ako upućena stvar čeka na rešavanje pred

drugim sudom, takav sud nema ovlašćenja da donese presudu ili odluku koja čini povredu ili nije u skladu sa ograničenjima utvrđenim članom 11 ovog Zakona.

5. Nijedan sud na Kosovu, osim Specijalne komore nema nadležnost ili ovlašćenja nad bilo kakvim potraživanjem, stvarima, postupkom ili predmetom opisanom u stavku 1. ovoga člana osim onih posebno navedenih u stavu 4. ovoga člana. Ako je sud primenio ili je pokušao da primeni nadležnost ili ovlašćenja nad potraživanjem, stvari, postupkom ili predmetom u nadležnosti Specijalne komore, a takva stvar ili zahtev nije u nadležnosti tog suda iz stava 4:

5.1. bilo koja presuda ili odluka koju izda takav sud s obzirom na takav zahtev, pitanje, postupak ili predmet, kao pravna stvar biva nevažeća ili neizvršiva, a Specijalna komora u tu svrhu a na zahtev bilo kojeg lica ili na vlastitu inicijativu izdaje takav nalog.

Član 15.
Stupanje na snagu

Ovaj zakon stupa na snagu 1. januara 2012. godine.

**ANEKS O ZAKONU Br. 04/L-033 O POSEBNOJ KOMORI
VRHOVNOG SUDA KOSOVA ZA PITANJA KOJA SE ODOSE NA
KOSOVSKU AGENCIJU ZA PRIVATIZACIJU**

Član 64.
Usmeni žalbeni postupak

*1. Žalbeno veće, na svoju inicijativu ili po dobijanju pismenog zahteva stranke, odlučuje o tome da li da održi jedno ili više usmenih rasprava povodom odnosne žalbe. Žalbeno veće uzima u obzir bilo koji zahtev za održavanje usmenog postupka koji je podnet od strane jedne od stranaka i koji predočava razloge za zahtevanje usmenih postupaka. Dati zahtev mora se podneti pre zaključivanja pismenih žalbenih postupaka.
[...]*

**UNMIK / Uredba / 2008/4 od 5. februara 2008. godine O
IZMENAMA I DOPUNAMA UREDBE UNMIK BR. 2002/13 O
OSNIVANJU POSEBNE KOMORE VRHOVNOG SUDA KOSOVA ZA
PITANJA KOJA SE ODOSE NA KOSOVSKU POVERENIČKU
AGENCIJU**
[...]

Član 9 - Presude, odluke i žalbe

Član 9.5

Presuda ili odluka pretresnog veća mora da bude uručena stranama u roku od trideset (30) dana od usvajanja. U roku od trideset dana od njenog prijema, strana može da uloži žalbu apelacionom veću za preispitivanje te presude ili odluke.

[...]

ADMINISTRATIVNO NAREĐENJE UNMIK 2008/6 OD 11. JULA 2008. GODINE, KOJE MENJA I DOPUNJUJE ADMINISTRATIVNO NAREĐENJE UNMIK 2006/17 ZA SPROVOĐENJE UREDBE UNMIK 2002/13 O OSNIVANJU SPECIJALNE KOMORE VRHOVNOG SUDA KOSOVA ZA PITANJA U VEZI SA KOSOVSKOM POVERENIČKOM AGENCIJOM

[...]

**Član 59.
Izjavljivanje žalbe**

59.1 Žalba mora da bude podnesena Specijalnoj komori u roku od dva meseca od uručenja presude stranci koja podnosi žalbu.

UREDBA BR. 2002/13-UNMIK/URED/2002/13 od 13. juna 2002. godine O OSNIVANJU POSEBNE KOMORE VRHOVNOG SUDA KOSOVA ZA PITANJA KOJA SE ODNOSE NA KOSOVSKU POVERENIČKU AGENCIJU

**Član 4.
NADLEŽNOST**

4.1 Posebna komora ima prvenstvenu nadležnost za tužbe i protivtužbe koje se tiču sledećeg:

(a) Oспорavanja odluka ili drugih radnji Agencije preduzetih shodno Uredbi br. 2002/12, uključujući izricanje kazni kako je određeno Članom 27. Uredbe br. 2002/12;

(b) Potraživanja od Agencije za finansijske gubitke koji su rezultat odluka ili postupaka preduzetih shodno njenoj ulozi upravnika preduzeća ili akcionarskog društva;

(c) Potraživanja, uključujući potraživanja poverioca ili vlasnička potraživanja podneta protiv preduzeća ili akcionarskog društva koja su trenutno ili su bila pod administrativnom upravom Agencije kada su ovakva potraživanja nastala u toku ili pre nego što je to preduzeće ili akcionarsko društvo bilo ili je pod administrativnom upravom Agencije;

(d) Potraživanja koja uključuju priznavanje prava, svojine ili interesa u vezi sa imovinom koja je u posedu ili pod kontrolom preduzeća ili akcionarskog društva koja su trenutno ili su bila pod administrativnom upravom Agencije kada su ovakva potraživanja nastala u toku ili pre nego što je to preduzeće ili akcionarsko društvo bilo ili je pod administrativnom upravom Agencije;

(e) Prinudno izvršavanje, na zahtev Agencije, ovlašćenja koja Agencija ima shodno Uredbi br. 2002/12;

(f) Potraživanja opozivanja transakcija društvenih preduzeća koja su u toku postupka likvidacije kako je utvrđeno u Članu 9.4 Uredbe br. 2002/12 i

(g) Druga pitanja određena po zakonu.

4.2 Uprkos Članu 4.1 Posebna komora može da uputi određene predmete, kategorije predmeta ili njihove delove bilo kom sudu koji ima potrebnu stvarnu sudsku nadležnost prema važećem zakonu. Nijedan sud na Kosovu

nema nadležnost nad predmetom koji uključuje predmet spora opisan u Članu 4.1 osim ukoliko mu je takav predmet upućen u skladu sa ovim Članom.
[...]

ADMINISTRATIVNO NAREĐENJE BR. 2006/17 od 6. decembra 2006. godine KOJIM SE MENJA I DOPUNJUJE ADMINISTRATIVNO NAREĐENJE UNMIK-A BR. 2003/13 ZA SPROVOĐENJE UREDBE UNMIK-A BR. 2002/13 O USPOSTAVLJANJU SPECIJALNOG VEĆA VRHOVNOG SUDA KOSOVA ZA PITANJA U VEZI SA KOSOVSKOM POVERENIČKOM AGENCIJOM

Član 17.
Upućivanje potražnih zahteva

17.1 Shodno Članu 4.2 Uredbe UNMIK-a br. 2002/13, Specijalno veće može, na molbu neke od strana ili na sopstveni predlog, da naredi da određeni potražni zahtev ili njegov deo bude upućen sudu koji ima zahtevanu stvarnu predmetnu nadležnost prema važećem zakonu, kada:

- (a) sve strane potvrde u pisanom obliku da su saglasne da predmet bude upućen na taj način; ili
- (b) Specijalno veće zaključi da će sud kojem će potražni zahtev biti upućen doneti nepristrasnu odluku uzimajući u obzir:
 - (i) prirodu strana;
 - (ii) vrednost spornog iznosa; i
 - (iii) druge okolnosti potražnog zahteva.

17.2 Naredba o upućivanju potražnog zahteva shodno Članu 17.1 mora da bude u pisanom obliku i da sadrži razloge za takvu odluku i da li žalba može da bude izjavljena Specijalnom veću ili nekom drugom nadležnom sudu na Kosovu. Takva naredba obavezuje strane i sud kojem je predmet upućen.

Ocena prihvatljivosti zahteva

- 41. Sud prvo ocenjuje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su propisani Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovníkom.
- 42. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]
7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.
- 43. Sud se takođe poziva i na stav 4. člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuje: “Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva”.

44. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu pozivajući se na navodne povrede svojih osnovnih prava i sloboda, koja važe i za pojedince i za pravna lica (vidi slučaj Suda KI41/09, podnosilac zahteva *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14).
45. U nastavku, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani Zakonom. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.
[Individualni zahtev]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost zahteva]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

46. Što se tiče ispunjenja ovih zahteva, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana; da osporava akt javnog organa, odnosno rešenje AC-II-12-0126 Žalbenog veća PKVS od 14. februara 2019. godine nakon iscrpljenja svih pravnih sredstava. Podnosilac zahteva je naglasio prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređeni, i podneo je svoj zahtev u određenom zakonskom roku.
47. Pored ovih uslova, prilikom ocene prihvatljivosti zahteva, Sud se takođe mora pozvati i na pravilo 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Konkretno, pravilo 39 (2) Poslovnika propisuje:
- “(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.*
48. Što se tiče okolnosti konkretnog predmeta, Sud prvo podseća da je Opštinski sud u Prištini usvojio tužbu B.Lj., R.Lj. i A.V.Lj. i proglasio ništavim kupoprodajni ugovor koji je njihova majka zaključila sa Zemljoradničkom zadrugom “Orlović” (1959. godine). Nakon toga, podnosilac zahteva je u svojstvu upravnika javnih

preduzeća izjavio žalbu Žalbenom veću PKVS protiv presude Opštinskog suda. S druge strane, gore pomenuta lica su u odgovoru na žalbu, između ostalog, navela da je žalba KAP-a podneta van roka koji je predviđen Uredbom UNMIK-a br. 2008/4. Žalbeno veće PKVS je usvojilo žalbu podnosioca zahteva i ukinulo presudu Opštinskog suda, a navode B.Lj., R.Lj. i A.V.Lj., u pogledu blagovremenosti žalbe KAP-a nije ni razmotrilo. Gore pomenuta lica su podnela zahtev Ustavnom sudu koji je registrovan pod brojem KI115/16, protiv gore navedene presude Žalbenog veća PKVS, navodeći da njihovi navodi nisu ispitani. Ustavni sud je odlučio da je zahtev prihvatljiv i utvrdio: (i) da je došlo do povrede člana 31. Ustava u vezi sa stavom 1. člana 6. EKLJP; (ii) da se proglašava ništavom presuda Žalbenog veća PKVS-a AC-II-12-0126 od 21. aprila 2016. godine; (iii) da vrati osporenu presudu na ponovno razmatranje u skladu sa presudom KI115/16. Nakon te presude Ustavnog suda, Žalbeno veće PKVS-a je odlučujući u ponovljenom suđenju, odbacilo, kao neprihvatljivu, žalbu podnosioca zahteva jer je smatralo da je ista podneta nakon roka od trideset (30) dana.

49. U svetlu ovih okolnosti, Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su osporenim odlukom Žalbenog veća PKVS povređena njegova prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava. Podnosilac, takođe, navodi da je osporenim odlukom povređen i stav 3. člana 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava.
50. Sud primećuje da se navodi podnosioca zahteva, u suštini, odnose na navodnu povredu člana 31. Ustava [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosilac zahteva, neke od svojih navoda koji su predstavljeni zasebno, zasniva na istim argumentima i obrazloženjima. U nastavku, Sud će iz tog razloga navode podnosioca razmotriti zasebno, u meri u kojoj se mogu ispitati zasebno, dok će navode za koje smatra da se mogu grupisati ispitati zajedno.
51. Sledstveno tome, Sud smatra da se navodi podnosioca, u suštini, mogu grupisati na sledeći način: (i) osporena odluka nije obrazložena, protivrečna je i bez pravnog utemeljenja, a činjenično stanje nije pravilno utvrđeno zbog pogrešnog tumačenja zakonskog roka za podnošenje žalbe Žalbenom veću PKVS; (ii) sastav pretresnog veća PKVS nije bio u skladu sa Zakonom br. 04/L-033 o Posebnoj komori; (iii) Žalbeno veće PKVS nije održalo raspravu na kojoj bi se podnosiocu omogućilo da iznese svoje mišljenje, a rešenje Žalbenog veća je doneto bez pribavljanja mišljenja KAP-a u vezi sa praksama PKVS-a; (iv) osporenim odlukom se postiže pravosnažnost nezakonite odluke Opštinskog suda u Prištini; i, (v) presuda Ustavnog suda u slučaju KI115/16 nije pravilno protumačena rešenjem Žalbenog veća PKVS.
52. Sud primećuje da pored navoda koji se odnose na osporenu odluku Žalbenog veća PKVS, podnosilac iznosi i navode koji se odnose na presudu Ustavnog suda KI115/16, za koju tvrdi da je doneta bez pribavljanja mišljenja KAP-a u vezi sa praksama PKVS-a.
53. Prilikom ispitivanja navoda podnosioca zahteva koji su izloženi u prethodnim stavovima, Sud će primeniti standarde svoje sudske prakse, kao i prakse Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), u skladu sa kojom je

on, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.

i) Povodom navoda o neobrazloženosti sudske odluke i pogrešnom utvrđivanju činjeničnog stanja od strane Žalbenog veća PKVS koje nije realno

54. U vezi sa ovim navodom, podnosilac zahteva izjavljuje da je Žalbeno veće PKVS, u obrazloženju osporene odluke, navelo da su Uredba 2008/4 i Administrativno naređenje 2008/6 bili na snazi i primenljivi u vreme donošenja presude C. br. 2021/07 od strane Opštinskog suda. U tom smislu, podnosilac argumentuje: (i) da se ne slaže sa iznetim hijerarhijskim obrazloženjem Uredbe u odnosu na Administrativno naređenje jer je, prema njegovim rečima, Naređenjem uređena oblast pitanja delegiranja predmeta kada se nadležnost PKVS prenosi na opštinski sud. Prema tome, rok za podnošenje žalbe je trebalo da bude šezdeset (60) dana; (ii) Uredbom 2008/4 je predviđen rok od trideset (30) dana samo u presudama kada odlučuje Posebna komora u prvom stepenu-Specijalizovano veće; (iii) Žalbeno veće PKVS je uvek primenjivalo Administrativno naređenje i podnosilac zahteva naglašava da se pridržavao toga i pravne pouke u presudi Opštinskog suda [C. br. 2021/2007].
55. Povodom ovog navoda, Sud primećuje da je glavni argument podnosioca u prilog navodu o neobrazloženoj i protivrečnoj odluci, kao i o pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, taj da je Žalbeno veće PKVS pogrešno protumačio Uredbu 2008/4 i Administrativno naređenje 2008/6, stavljajući ih pogrešno u hijerarhijski položaj (u pogledu roka za podnošenje žalbi PKVS-u). Kao rezultat toga, prema njemu, Žalbeno veće PKVS je pogrešno utvrdilo da je podnosilac podneo neblagovremenu žalbu protiv presude Opštinskog suda C. br. 2021/7.
56. Što se tiče pitanja obrazlaganja sudskih odluka – kao suštinskog elementa pravičnog i nepristrasnog suđenja – Sud se prvo poziva na bogatu praksu ESLJP-a. Tako su, prema ESLJP-u, sudovi “u obavezi da dovoljno jasno izlože osnove na kojima zasnivaju svoje odluke” (vidi, između ostalog, predmet ESLJP-a *Hadjianastassiou protiv Grčke*, presuda ESLJP-a od 16. decembra 1992. godine, stav 33). Takav standard je ustanovljen i bogatom sudskom praksom Ustavnog suda, uključujući odluke: KI97/16, podnosilac “*IKK Classic*”, presuda od 9. januara 2018. godine; KI143/16, podnosilac *Muharrem Blaku i drugo*, rešenje od 17. maja 2018. godine; KI87/18, podnosilac zahteva *IF Skadiforsikring*, presuda od 27. februara 2019. godine; KI24/17, podnosilac *Bedri Salihu*, presuda od 27. maja 2019. godine; KI123/19, podnosilac “*SUVA Rechtsabteilung*”, presuda od 13. maja 2020. godine.
57. Dalje, pozivajući se na praksu ESLJP-a, i Ustavni sud je u čitavom nizu slučajeva naglasio da redovni sudovi nisu obavezni da se bave svim navodima koje su iznele stranke u postupku. Međutim, ESLJP je, isto kao i Ustavni sud, dosledno naglašavao da redovni sudovi imaju obavezu da ispituju centralne navode stranaka u predmetima pred sobom (vidi, *mutatis mutandis*, gore navedeni slučaj Ustavnog suda KI97/16, podnosilac *IKK Classic*, presuda od 9. februara 2016. godine, stav 53). U tom smislu, pravo na dobijanje sudske odluke u skladu sa zakonom, uključuje i obavezu da sudovi daju razloge za svoje odluke, kako na proceduralnom, tako i materijalnom nivou (vidi, *mutatis mutandis*, gore

navedeni slučaj Suda KI97/16, podnosilac *IKK Classic*, presuda od 9. februara 2016. godine, stav 54, KI143/16, podnosilac *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. maja 2018. godine, stav 54; vidi, takođe, predmete ESLJP-a: *Van de Hurk protiv Holandije*, presuda od 19. aprila 1994. godine; *Buzescu protiv Rumunije*, presuda od 24. maja 2005. godine; *Pronina protiv Ukrajine*, presuda od 18. jula 2006. godine).

58. Sud podseća da je dosledno naglašavao da će odluke sudova povrediti ustavni princip zabrane proizvoljnosti u odlučivanju ako dato obrazloženje ne sadrži utvrđene činjenice, relevantne zakonske odredbe i logičan odnos među njima (vidi, između ostalog, odluke Ustavnog suda: KI72/12, podnosilac *Veton Berisha i Ilfete Haziri*, citiran u tekstu iznad, stav 61; KI135/14, podnosilac *IKK Classic*, citiran u tekstu iznad, stav 58; KI87/18, podnosilac *IF Skadeforsikring*, stav 49; KI35/18, podnosilac "*Bayerische Versicherungsverband*", presuda od 11. decembra 2019. godine, stav 59).
59. U slučaju podnosioca zahteva, Sud na početku podseća da je Žalbeno veće PKVS donelo osporenu odluku u ponovljenom suđenju nakon presude Ustavnog suda KI115/16. Kao što je prethodno objašnjeno, Ustavni sud je u slučaju KI115/16 odlučio da je zahtev bio prihvatljiv i: (i) utvrdio da je došlo do povrede člana 31. Ustava u vezi sa stavom 1. člana 6. EKLJP; (ii) proglasio ništavom presudu Žalbenog veća AC-II-12-0126 od 21. aprila 2016. godine; i (iii) vratio osporenu presudu na ponovno razmatranje u skladu sa presudom KI115/16.
60. Sud podseća da je u svojoj presudi KI115/16, naglasio da se njegov "*zaključak odnosi isključivo na osporenu presudu Žalbenog veća PKVS s aspekta nedostatka obrazloženja u vezi sa bitnim navodima podnosioca zahteva i ni na koji način ne prejudicira ishod merituma slučaja*" (vidi stav 56 slučaja KI115/16). Sud podseća da je glavni navod podnosioca zahteva u slučaju KI115/16 bio taj da Žalbeno veće nije odgovorilo na njihove navode o blagovremenosti žalbe.
61. Dakle, Sud želi da naglasi činjenicu da je u svojoj presudi u slučaju KI115/16, Ustavni sud razmotrio samo glavni navod podnosioca zahteva u tom slučaju (B.Lj., R.Lj. i A.V.-Lj.). Sud podseća da je glavni navod podnosioca zahteva u tom slučaju bio taj da Žalbeno veće PKVS uopšte nije razmotrilo njihov glavni navod istaknut u odgovoru na žalbu KAP da je žalba KAP-a podneta van roka koji je propisan na osnovu Uredbe UNMIK-a br. 2008/4. Shodno tome, Sud je stavio do znanja da presuda KI115/16 ne prejudicira meritum slučaja, što znači da nije odlučujući za način na koji Žalbeno veće PKVS vrši tumačenje relevantne zakonske regulative radi utvrđivanja roka za podnošenje žalbe od strane KAP-a u konkretnom slučaju.
62. Sud primećuje da je Žalbeno veće PKVS, odlučujući u ponovljenom suđenju, prilikom ispitivanja nalaza iz presude KI115/16 Ustavnog suda, odlučilo da žalbu KAP-a (podnosioca zahteva) odbaci kao neprihvatljivu.
63. S tim u vezi, Sud podseća na obrazloženje rešenja AC-II-12-0126 Žalbenog veća PKVS od 14. februara 2019. godine, u kojem je, između ostalog, navedeno: "*Postupajući u skladu sa presudom Ustavnog suda Republike Kosovo, Žalbeno veće će ovim rešenjem ispitati i obrazložiti navode tužilaca u pogledu*

neblagovremenosti žalbe KAP-a izjavljene protiv presude Opštinskog suda u Prištini C. br. 2021/2007 od 29.07.2010. godine [...]. Žalbeno veće primećuje da je presuda Opštinskog suda u Prištini od 29.07.2010. godine primljena od strane KAP-a dana 30. septembra 2010. godine, te da je žalba koju je podneo KAP na tu presudu dostavljena PKVS-u dana 18. novembra 2010. godine, odnosno 49-og dana [...]. Ožalbeno presuda Opštinskog suda u Prištini ima pravnu pouku prema kojoj se žalba na tu presudu mora podneti u roku od 60 dana [...]. Žalbeno veće je u ovom predmetu primetilo da je žalba KAP-a neblagovremena jer nije podneta u zakonskom roku koji je utvrđen Uredbom UNMIK-a 2008/4 [...] Žalba KAP-a se smatra neblagovremenom jer je izračunavanje roka izvršeno na osnovu člana 9.5 Uredbe UNMIK-a br. 2008/4, kao višeg pravnog akta u hijerarhiji pravnih akata, a ne na osnovu člana 59.1 Administrativnog naređenja”.

64. *Dalje, Žalbeno veće PKVS je dodalo da je “Ova linija pravnog gledišta Žalbenog veća u vezi sa rokom za podnošenje žalbe na odluke Opštinskog suda praćena i u zaključenom predmetu AC-II-12_0120. Predmetni slučaj je bio predmet razmatranja i pred Ustavnim sudom rešenjem o neprihvatljivosti u slučaju KI145/13”.*
65. *Žalbeno veće se osvrnulo i na pitanje nadležnosti i obrazložilo: “Kao prvo, tačno je da Administrativno naređenje UNMIK-a br. 2008/6 u članu 59.1 utvrđuje rok od dva meseca [...] za podnošenje žalbe protiv odluka opštinskih suda, međutim ova nadležnost je prenetna sa Posebne komore, a Posebna komora ne može prenositi više nadležnosti nego što sama ima”.*
66. *Što se tiče navoda podnosioca zahteva u vezi sa praksom koju je u pogledu blagovremenosti žalbi sledio PKVS u drugim slučajevima, Sud podseća da podnosilac zahteva nije pružio dovoljno dokaza kojima bi potkrepio ovaj navod. Pored toga, Sud primećuje da je Žalbeno veće PKVS argumentovalo da je “Ova linija pravnog gledišta Žalbenog veća u vezi sa rokom za podnošenje žalbe na odluke Opštinskog suda praćena i u zaključenom predmetu AC-II-12_0120. Predmetni slučaj je bio predmet razmatranja i pred Ustavnim sudom rešenjem o neprihvatljivosti u slučaju KI145/13”.*
67. *Sud smatra važnim da se pozove i na svoje rešenje u slučaju KI145/13, na koje se pozvalo Žalbeno veće PKVS. Sud skreće pažnju na sličnost slučaja KI145/13 sa trenutnim slučajem. I u tom slučaju se KAP, kao podnosilac zahteva pred Ustavnim sudom, žalio da je Žalbeno veće PKVS prouzrokovalo ustavnu povredu kada je utvrdilo da KAP nije podneo žalbu protiv odluke Opštinskog suda u roku koji je utvrđen Uredbom 2008/4.*
68. *S tim u vezi, Ustavni sud je u svom rešenju o neprihvatljivosti KI145/13, naveo:*
“[...] Oslanjanje podnosioca zahteva (KAP) na preporuku datu od strane Opštinskog suda o trajanju roka na žalbu ne može da funkcioniše kao zamena za poštovanje nedvosmislene zakonske odredbe. Takva odredba je obezbeđena od strane zakonodavca zbog pravne sigurnosti, što omogućava strankama da znaju svoje pravo na žalbu i trajanje rokova za podnošenje takve žalbe [...] Sud dalje utvrđuje da je bila dužnost podnosioca zahteva da utvrdi tačan rok za podnošenje žalbe. Oslanjajući se na pogrešnu preporuku o pravnom leku datoj

od strane Opštinskog suda, ona nije uspjela da iskaže razumnu zabrinutost i nije pokazala razumne argumente koji opravdavaju ne pridržavanje ispravnog vremenskog roka koji je naznačen u odgovarajućoj zakonskoj odredbi” (vidi stavove 45 i 46 rešenja KI145/13).

69. Sud dalje, još jednom, primećuje da navodima u vezi sa (ne)obrazloženjem odluke Žalbenog veća PKVS i “nerealnim” utvrđivanjem činjeničnog stanja, podnosilac pokreće pitanja zakonitosti.
70. Sud naglašava svoj dosledni stav da nije zadatak Ustavnog suda da se bavi time kako su redovni sudovi izveli utvrđenja činjeničnog stanja i relevantna pravna tumačenja (zakonitost), osim ukoliko su i u meri u kojoj su takvim tumačenjima mogla biti povređena osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On sam ne može ocenjivati razlog koji je opredelio redovni sud da donese određenu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Ustavni sud bi postupao kao sud “četvrtog stepena”, čime bi zanemario ograničenja koja su postavljena u njegovoj nadležnosti. Uloga je redovnih suda da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, između ostalog, rešenja Ustavnog suda: KI70/11, podnosioci zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, od 16. decembra 2011. godine; KI144/18, podnosilac *Jashar Krasniqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 9. decembra 2020. godine).
71. U zaključku, Sud nalazi da je presuda Žalbenog veća PKVS jasna i da odgovara na suštinske argumente koje je izneo podnosilac zahteva. Ne postoji nijedan suštinski argument ili navod koji je Žalbeno veće PKVS ostavilo sa strane, kao neobrazloženo, kao što tvrdi podnosilac zahteva.
72. Prema tome, Sud utvrđuje da obrazloženje koje je dalo Žalbeno veće PKVS ispunjava standarde o obrazloženoj sudskoj odluci sadržane u članu 31. Ustava i članu 6. EKLJP, koji su razrađeni u sudskoj praksi Ustavnog suda i EKLJP.

ii) Povodom navoda podnosioca o sastavu pretresnog veća

73. Što se tiče sastava pretresnog veća koje je učestvovalo u donošenju rešenja Žalbenog veća PKVS, AC-II-12-0126 od 14. februara 2019. godine, Sud još jednom podseća na navod podnosioca zahteva da je: “*sastav pretresnog veća zasnovan na odluci Sudskog saveta Kosova a ne na Zakonu 04/L-0033 o Posebnoj komori [...] ovo može biti i jedini razlog za poništenje ovog rešenja [...] prema praksi svih sudova kada se predmet vrati na ponovno razmatranje i ponovno odlučivanje, ne može da ima isti broj, nego je trebalo da ima novi broj*”.
74. Sud primećuje da podnosilac zahteva ovaj navod, osim što ga je pomenuo kao činjenicu, nije detaljnije izložio kako sastav pretresnog veća nije bio sastavljen prema Zakonu br. 04/L-033 o Posebnoj komori i, štaviše, zašto je ova činjenica prouzrokovala ustavne povrede. Ovaj svoj navod podnosilac zahteva nije potkrepio nijednim argumentom.
75. Shodno tome, Sud ocenjuje da se ovaj navod podnosioca odbija kao nepotkrepljen i samim tim kao neosnovan.

iii) Povodom navoda podnosioca zahteva o održavanju rasprave i da je rešenje Žalbenog veća zasnovano na presudi Ustavnog suda KI115/16, doneto bez pribavljanja mišljenja KAP-a u vezi sa praksama PKVS-a

76. Sud ukazuje na navod podnosioca zahteva da “Žalbeno veće tokom razmatranja predmeta koji je vraćen na ponovno razmatranje i ponovno odlučivanje, nije smatrao razumnim da sa jednim nalogom zahteva izjavu KAP-a, zbog koje isto Veće je imalo mogućnost otvoriti saslušanje u ovom predmetu radi pribavljanja mišljenja strana u postupku”.
77. S tim u vezi, Sud se poziva na bogatu praksu ESLJP u vezi sa ovim pitanjem. Tako je ESLJP dosledno naglašavao da iako javna rasprava predstavlja osnovno načelo predviđeno u članu 6. stav 1. EKLJP, obaveza da se takva održi nije apsolutno (vidi, između ostalog, predmet ESLJP-a *De Tommaso protiv Italije*, predstavka br. 43395/09, presuda od 23. februara 2017. godine, stav 163; kao i slučaj Ustavnog suda KI85/19, podnosilac *Bujar Shabani*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. februara 2020. godine, stav 82).
78. ESLJP je, isto kao i Ustavni sud, držao dosledan stav da neodržavanje rasprave u drugom ili trećem stepenu može biti opravdano posebnim okolnostima predmetnih postupaka, pod uslovom da je rasprava sprovedena u prvom stepenu (vidi predmet ESLJP-a *Helmerts protiv Švedske*, predstavka br. 1826/85, presuda od 29. oktobra 1991. godine, stav 36; *Salomonsson protiv Švedske*, predstavka br. 38978/97, presuda od 12. novembra 2002. godine, stav 36, kao i slučaj Suda KI181/19, KI182/19 i KI183/19, podnosilac *Fllanza Naka, Fatmire Lima i Leman Masar Zhubi*, presuda od 27. januara 2021. godine, stav 38). Tako, sudski postupci po žalbama koji uključuju samo pravna pitanja, a ne i činjenična pitanja, mogu biti u skladu sa zahtevima člana 6. iako podnosilac nije dobio priliku da ga lično sasluša žalbeni sud (vidi predmet ESLJP-a *Miller protiv Švedske*, predstavka br. 55853/00, presuda od 8. februara 2005. godine, stav 30).
79. Dakle, i Ustavni sud i ESLJP su naglašavali da u odnosu na obavezu održavanja rasprave, treba uzeti u obzir posebne karakteristike postupaka pred višim sudovima (vidi slučaj Ustavnog suda KI85/19, podnosilac *Bujar Shabani*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. februara 2020. godine, stav 83).
80. Osim ako postoje izuzetne okolnosti koje opravdavaju odustajanje od rasprave, pravo na javnu raspravu iz člana 6. stav 1. podrazumeva pravo na raspravu berem na jednom nivou sudskog odlučivanja (vidi, s tim u vezi, predmet ESLJP-a *Fischer protiv Austrije*, predstavka br. 16922/90, presuda od 26. aprila 1995. godine, stav 44; *Salomonsson protiv Švedske*, predstavka br. 38978/97, presuda od 12. novembra 2002. godine, stav 36; *Ramos Nunes de Carvalho e Sá protiv Portugalije*, stav 190; kao i slučaj Ustavnog suda KI85/19, stav 84).
81. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je Žalbeno veće PKVS obrazložilo da je na osnovu člana 64. stav 1. Zakona br. 04/L-033 o Posebnoj komori Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju, odlučilo da ne održi raspravu.

82. S tim u vezi, Sud se poziva na član 64. navedenog Zakona, koji utvrđuje:

Član 64.

Usmeni žalbeni postupak

1. Žalbeno veće, na svoju inicijativu ili po dobijanju pismenog zahteva stranke, odlučuje o tome da li da održi jedno ili više usmenih rasprava povodom odnosne žalbe. Žalbeno veće uzima u obzir bilo koji zahtev za održavanje usmenog postupka koji je podnet od strane jedne od stranaka i koji predočava razloge za zahtevanje usmenih postupaka. Dati zahtev mora se podneti pre zaključivanja pismenih žalbenih postupaka.

83. Povodom toga, Sud smatra da je rešavanje predmeta od strane Žalbenog veća PKVS samo na osnovu spisa predmeta u skladu sa članom 64. stav 1. Zakona br. 04/L-033 i nije u suprotnosti sa načelima utvrđenim u praksi ESLJP-a, koje je i Ustavni sud dosledno primenjivao.

84. Shodno tome, Sud smatra da podnosilac nije potkrepio navod u vezi sa povredom prava na raspravu.

iv) Navod da se osporenom odlukom postiže pravosnažnost nezakonite odluke Opštinskog suda u Prištini

85. Što se tiče dejstva pravosnažnosti presude Opštinskog suda u Prištini, podnosilac zahteva naglašava: *“Sa prenosom ovog zemljišta u cijelosti na ovaj način, poništavanjem ugovora iz 1960. godine [...] došlo je do ozbiljnih kršenja prava zaposlenih u ovom društvenom preduzeću, kojima bi pripadala nadoknada od 20%”*. Prema rečima podnosioca zahteva, Posebna komora Vrhovnog suda je bila u obavezi i bila je nadležna i bez obzira na koji način je došla do saznanja o postojanju odluke koju je doneo nenadležan organ, bilo žalbom ili podneskom, *“bila je dužna da sa jednom naredbom ili rešenjem da ga proglasi ništavnim”*.

86. Sud prvo primećuje da ovaj navod pokreće dva pitanja: prvo, moguću povredu prava radnika društvenog preduzeća “Kosova Export” (u vezi sa naknadom od 20% od privatizacije ovog preduzeća) i, drugo, nezakonitost odluke Opštinskog suda.

87. Što se tiče navoda o povredi prava radnika, Sud smatra da ovaj navod nije razrađen i argumentovan od strane podnosioca. Pored toga, Sud primećuje da iz spisa predmeta nije jasno da li je pitanje naknade radnicima pokrenuto na ročištima održanim u Opštinskom sudu i PKVS-u.

88. Sud podseća da podnosilac zahteva takođe tvrdi da se “radi o presudi donetoj od strane nekompetentnog suda [Osnovni sud], suprotno članu 4. Zakona br. 04/L-033 i da je PKVS, bez obzira na koji način je došao do saznanja o nedostatku nadležnosti, bio dužan da je naredbom ili rešenjem proglasi ništavom”.

89. Sud podseća da podnosilac zahteva potkrepljuje ovaj navod pozivajući se na član 102. Ustava.

90. Što se tiče navodnih povreda člana 102. Ustava, Sud ističe svoj opšti stav da članovi Ustava koji ne utvrđuju direktno osnovna prava i slobode nemaju nezavisan efekat. Njihov efekat važi samo za “uživanje prava i sloboda” koja se garantuju odredbama Poglavlja II [Prava i osnovne slobode] i III [Prava zajednica i njihovih pripadnika] Ustava (vidi, u tom smislu, slučajeve Suda KI16/19, podnosilac *Bejta Commerce*, rešenje o neprihvatljivosti od 29. novembra 2019. godine, stav 42; i KI67/16, podnositeljka *Lumturije Voca*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. januara 2017. godine, stav 128).
91. Sud primećuje da podnosilac zahteva svoje navode o povredi člana 102. Ustava povezuje sa navodima o pravu na pravično i nepristrasno suđenje, koje je zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP. Podnosilac zahteva se poziva i na primenu člana 4. stav 5. tačka (1) Zakona br. 04/L-033 o PKVS, navodeći povredu zbog donošenja odluke od strane nenadležnog suda.
92. Povodom toga, Sud podseća da član 4. [Nadležnost] stav 5. tačka (1) Zakona br. 04/L-033 o PKVS, utvrđuje:
- 5. Nijedan sud na Kosovu, osim Specijalne komore nema nadležnost ili ovlašćenja nad bilo kakvim potraživanjem, stvarima, postupkom ili predmetom opisanom u stavku 1. ovoga člana osim onih posebno navedenih u stavu 4. ovoga člana. Ako je sud primenio ili je pokušao da primeni nadležnost ili ovlašćenja nad potraživanjem, stvari, postupkom ili predmetom u nadležnosti Specijalne komore, a takva stvar ili zahtev nije u nadležnosti tog suda iz stava 4.*
93. Takođe, stav 4. člana 4. Zakona br. 04/L-033 o PKVS, između ostalog, propisuje:
- “[...] ako je sud kojem je predmet prosleđen danom stupanja na snagu ovog zakona, izdao presudu u vezi sa tom stvari, takva presuda je predmet preispitivanja Specijalne komore blagovremenim podnošenjem zahteva stranke ili pogođene treće strane pod uslovom da ako Specijalna komora preinači takvu presudu u celosti ili u jednom njenom delu, stvar u pitanju podleže ponovljenom postupku pred specijalnim većem, a ne pred sudom koji je doneo presudu. Ako Agencija nije navedena kao stranka u bilo kojoj stvari koja čeka na rešavanje pred bilo kojim sudom u skladu sa stavom 4., sud u pitanju dužan je da imenuje Agenciju kao stranku”.*
94. Sud primećuje da prema Zakonu br. 04/L-033 o PKVS, presuda određenog suda podleže preispitivanju od strane PKVS-a “po pravovremenom podnošenju zahteva stranke ili pogođene treće strane”. Takođe, Zakon predviđa “Ako Agencija nije navedena kao stranka u bilo kojoj stvari koja čeka na rešavanje pred bilo kojim sudom u skladu sa stavom 4., sud u pitanju je dužan da imenuje Agenciju kao stranku [...]”.
95. U povodu toga, Sud primećuje da je podnosilac zahteva propustivši da blagovremeno uloži žalbu izgubio svoju mogućnost da se presuda Osnovnog suda podvrgne preispitivanju od strane PKVS-a, kao što je predviđeno tačkom (iii) stava 3. člana 4. Zakona br. 04/L-033 o PKVS.

96. S obzirom na napred navedeno, Sud ponavlja da je bila dužnost podnosioca da zna krajnji zakonski rok za podnošenje žalbe. Posebno kada se ima u vidu da je podnosilac zahteva, KAP, javna institucija koja u svom delokrugu rada ima pitanja koja se odnose na javna preduzeća i proces privatizacije – pitanja koja spadaju u sudsku nadležnost PKVS-a. Oslanjajući se na pogrešnu pouku o pravnom leku koju je dao Opštinski sud, podnosilac je propustio da iskaže dužnu pažnju i nije mogao da predoči razumne argumente koji bi opravdali nepoštovanje tačnog krajnjeg roka koji je predviđen relevantnom zakonskom odredbom. Sud ukazuje da je takav stav Ustavni sud zauzeo i u gore navedenom slučaju KI145/13 (sa podnosiocem: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje od 24. marta 2014. godine, stav 46).

97. Shodno tome, Sud smatra da podnosilac nije pokrepio navod da se osporenom odlukom postiže pravosnažnost nezakonite odluke Opštinskog suda u Prištini.

v) *Presuda Ustavnog suda u slučaju KI115/16 nije pravilno protumačena rešenjem Žalbenog veća*

98. Sud podseća na navod podnosioca zahteva da je, “*presuda Ustavnog suda protumačena na način na koji odgovara apelacionom veću, pripisujući i hijerarhijsko tumačenje pravnih akata. [...] Presudom ustavnog suda hijerarhija pravnih akata se samo spominje, dok je sudska praksa činjenica je na kojoj se ova presuda u potpunosti zasniva. U vezi sa ovom sudskom praksom, mi smo se nadali da i ustavni sud je mogao zatražiti od apelacionog veća da razradi ova dva predmeta, koja se razdvajaju u ovoj presudi, na sledeći način: AC-II-12-0126 i AC-II12-0120 [...]”.*

99. Povodom ovog navoda, Sud još jednom (vidi stav 60, iznad) naglašava da je u svojoj presudi KI115/16 jasno istakao da se njegov zaključak odnosi isključivo na osporenu presudu Žalbenog veća PKVS u pogledu sa nepostojanjem obrazloženja u vezi sa bitnim navodima podnosioca zahteva u tom slučaju. Dakle, presuda Ustavnog suda u slučaju KI116/16 nije se odnosila na način na koji bi Žalbeno veće PKVS trebalo da tumači relevantne pravne akte u okolnostima konkretnog slučaja. To nije zadatak Ustavnog suda. Iz tog razloga je Ustavni sud vratio predmet Žalbenom veću PKVS na ponovno suđenje ne prejudicirajući šta bi bio epilog predmeta pred PKVS, odnosno “*bez prejudiciranja ishoda merituma slučaja*” (vidi stav 56 slučaja KI115/16).

100. Shodno tome, Sud smatra da je ovaj navod očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i mora se proglasiti neprihvatljivim.

vi) *Presuda Ustavnog suda KI115/16 doneta je bez pribavljanja mišljenja KAP u vezi sa praksama PKVS-a*

101. Povodom navoda o odlučivanju u Ustavnom sudu u slučaju KI115/16, podnosilac izjavljuje: “*Ustavni sud je [...] tokom ispitivanja zahteva tužitelja, [KAP-u] poslao obaveštenje, u to vreme smo pozvali [...] gde nakon provere stanja rečeno nam je da čekamo naređenje za odgovor kao u prethodnim slučajevima. Čekajući naredbu [...] dobili smo presudu. [...] ovo se smatra kao kršenje proceduralnih pravila, dovođenje stranke u zabludu”.*

102. Podnosilac se poziva na predmetnu presudu Ustavnog suda u vezi sa njegovim navodom o neustavnosti rešenja Žalbenog veća PKVS od 14. februara 2019. godine.
103. U tom kontekstu, Sud želi da istakne, *obiter dictum*, da su njegove odluke konačne i da se kao takve ne mogu apelovati u sudskim postupcima.
104. U svakom slučaju, Sud razjašnjava da se pridržavao standardnih procedura u slučaju KI115/16, u skladu sa Zakonom i Poslovníkom. Dakle, Sud podseća da je podnosilac zahteva dana 9. novembra 2016. godine obavestjen o podnošenju zahteva KI115/16 i da je imao mogućnost iznošenja komentara, međutim iz spisa predmeta proizilazi da podnosilac zahteva nije to uradio.

Zaključak

105. U zahtevu KI105/19, KAP, u svojstvu podnosioca zahteva, iznosi niz navoda koji se odnose na pravo na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP. Analizirajući suštinu ovih navoda, Sud ih je grupisao na sledeći način: (i) osporena odluka nije obrazložena, protivrečna je i nije pravno utemeljena, a činjenično stanje nije pravilno utvrđeno zbog pogrešnog tumačenja vremenskog roka za podnošenje žalbe Žalbenom veću PKVS; (ii) sastav pretresnog veća PKVS nije bio u skladu sa Zakonom br. 04/L-033 o Posebnoj komori; (iii) Žalbeno veće PKVS nije održalo raspravu kojom bi se podnosiocu omogućilo da iznese svoje mišljenje, a rešenje Žalbenog veća je doneto bez pribavljanja mišljenja KAP-a u vezi sa praksama PKVS-a; (iv) osporenom odlukom se postiže pravosnažnost nezakonite odluke Opštinskog suda u Prištini; i, (v) presuda Ustavnog suda u slučaju KI115/16 nije pravilno protumačena rešenjem Žalbenog veća PKVS.
106. Zajednički imenitelj ovih navoda odnosi se na način na koji su relevantne zakone primenili Žalbeno veće PKVS (AC-II.-12-0126) i Opštinski sud u Prištini (C. br. 2021/07) u odnosu na okolnosti predmetnog slučaja, koji je konačno rešen rešenjem Žalbenog veća PKVS AC-II.-12-0126.
107. Sud je smatrao da u suštini ovi navodi pokreću pitanja zakonitosti i da podnosilac nije uspeo da ih argumentuje na ustavnom nivou. Shodno tome, Sud je oslanjajući se i na svoju raniju praksu u istim slučajevima, utvrdio da je zahtev podnosioca očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i da se kao takav mora proglasiti neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovníka.
108. Konačno, s obzirom na to da je osporeno rešenje Žalbenog veća PKVS AC-II.-12-0126 doneto u izvršenju presude Ustavnog suda u slučaju KI115/16, Sud smatra važnim da ponovi da se u predmetnoj presudi Ustavni sud usredsredio samo na pitanje (ne)ispunjenja standarda obrazložene sudske odluke u presudi Žalbenog veća PKVS AC-II-12-126 od 21. aprila 2016. godine. U skladu sa svojim delokrugom, Ustavni sud ne utvrđuje način na koji redovni sudovi, u ovom slučaju PKVS, vrše relevantna pravna tumačenja u odnosu na činjenične okolnosti konkretnih slučajeva – osim kada se argumentuje da takvo tumačenje povlači ustavnu povredu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, na osnovu članova 21.4, 113.1 i 113.7 Ustava, člana 20. Zakona i pravila 39 (2) Poslovnika, na sednici održanoj dana 26 marta 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

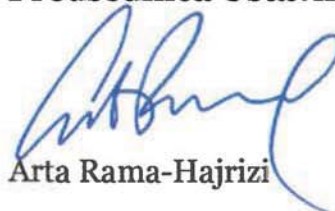
Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi